

ския султанъ въ Цариградъ. А князътъ признаваше сщия султанъ за господаръ. Княжеството имаше свое Велико и Обикновено народно събрание, своя редовна войска, свои министри и управители. За столица на България се избра градъ *София*, който стои на Цариградския пжтъ, държи срѣда на всички български земи и свързва пжтищата отъ Виена за Цариградъ и отъ Дунава за Солунъ.

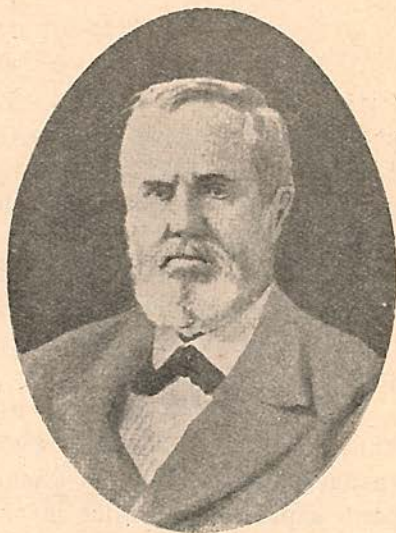
*Източна Румелия* не бѣ съвсемъ свободна. Тя се броеше за турска земя: нѣмаше князъ, а имаше главенъ управитель-християнинъ, не избранъ отъ народа, а назначаванъ отъ султана, като неговъ (турски) паша.

Източна Румелия нѣмаше редовна войска, а имаше *милиция*, сиречь граждани, които се свикваха на военно обучение за кжсо време.

Султанътъ, за да угоди на българитѣ, назначи за главенъ управитель на Румелия *Алеко Богориди*, синъ на стария българинъ-черковникъ Стефанъ Богориди. Но Алеко Богориди не знаеше български, та приказваше съ народа на турска езикъ.

Алеко Богориди се показва добъръ управникъ, назначи министри българи и свика народно събрание въ Пловдивъ — столицата на Румелия.

Нѣкои български неприятели бѣха писали въ чуждитѣ вестници, че въ Румелия живѣли турци, гърци и евреи, а българитѣ били съвсемъ малко и то все се-



Алеко Богориди